

เมื่ออธิษฐานรักษาโรคดูไรผล

เขียนโดย แจ็ค เฮย์ฟอร์ด

แปลโดย ป.ก.ิรติบดี

เมื่อเจมี บั๊กกิ่งแฮม อดีตบรรณธิการวารสารมินนิสทรี ทูเคย์ ได้จากเราไปสู่สวรรค์ พวกเรารู้สึก ตกตะลึงและ โศกเศร้า ที่ผู้รับใช้ที่มีของประทานในการรับใช้งานแทบทุกอย่างในคริสตจักรต้องจากไป ก่อนเวลาที่พวกเราคาดคิด คำถามต่าง ๆ จึงตามมา ในช่วงเดือนหลัง ๆ ก่อนที่เจมีจะจากไป พวกเรา อธิษฐานเพื่อเขาบ่อยมาก มากจนอาจกล่าวได้ว่าเป็นคนที่ได้รับการอธิษฐานเพื่อมากที่สุดคนหนึ่งในโลก แล้วมันเกิดอะไรขึ้น ความเชื่อไม่มีผลเลยหรือไร เราทำอะไรพลาดไปหรือเปล่า?

ของประทานในการรักษาที่สมบูรณ์ด้วยความเชื่อมักได้รับการอวยพระพรให้เกิดผล แต่ใน สถานการณ์ครั้งนี้ ความเชื่อมั่นในการอัศจรรย์และการรักษา ดูเหมือนจะเป็นรูปนวมเมอแรงที่ย้อนกลับมาตีผู้เชื่อจนต้องผิดหวังไปตาม ๆ กัน

ในเวลาเช่นนี้ก็จะเกิดข้อสงสัยในของประทานแห่งความเชื่ออันนี้ บางคนอาจด่วนสรุปว่ามีความเชื่อไม่มากพอบ้าง หรือใช้ความเชื่อโดยไม่ถูกต้องบ้าง แล้วพระสัญญาของพระเจ้าในเรื่องการรักษา ก็เริ่มดูน่าสงสัยขึ้นมาทันที “เราขออุทธรณ์” หลายคนอาจคร่ำครวญ “เราเชื่อว่าการรักษาในรายก่อน ๆ ที่เคยเห็นจะเกิดขึ้นกับเจมีเช่นกัน แต่ทำไมพระเจ้าไม่รักษาพระสัญญาของพระองค์?”

ในฐานะศิษยาภิบาลและผู้นำคริสตจักร สมาชิกคาดหวังว่าเราต้องมีคำตอบสำหรับเรื่องนี้ ถึงแม้ในใจของเราเองก็ต่อสู้กับเรื่องนี้อยู่เช่นกัน แล้วเราจะตอบสมาชิกอย่างไร

มุมมองที่ถึถ้วน

วิธีที่ดีที่สุด สถานการณ์เช่นนี้คือการยอมรับด้วยการ โมทนาพระเจ้าด้วยใจถ่อม เป็นการยอมรับด้วยจิตวิญญาณไม่เหมือนกับการสรรเสริญพระเจ้าเมื่อเราได้ชัยชนะ ปัญหาพื้นฐานของแนวทางการดำเนินชีวิตคริสเตียนเห็นได้จากคำพูดที่ว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะเชื่อในเรื่องการรักษาโรคต่อไปดีไหม?” หรือที่แย่กว่านั้นเราอาจพูดว่า “เรื่องอย่างนี้คงไม่เกิดขึ้นหรอก ถ้าเขาจะยืนยันในความเชื่อมั่นคง”

เราไม่ได้จะหาเรื่องราวเกี่ยวกับคนที่มีปัญหายุ่งยากในชีวิต แต่ต้องการทำทนายให้พวกเขา มองเรื่องนี้ในมุมมองต่าง ๆ อย่างถึถ้วน ผมเชื่อว่ามุมมองจากพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะทำให้เรามีแนวทางในการต่อสู้กับสถานการณ์ที่เลวร้ายอย่างนี้ได้

1. ที่เราเห็นว่าความเชื่อของเราล้มเหลว นั่น “ไม่ได้เกิดจากน้ำพระทัยของพระเจ้า” พระเจ้าไม่ได้เป็นผู้ทำให้เราต้องเจอกับความสูญเสีย นั่น สิ่งที่เป็นความผิดพลาดที่มักพูดกันเป็นนวกแว่นกขุนทองในหมู่คริสเตียนเมื่อต้องเผชิญกับความทุกข์หรือการสูญเสียคือการพูดว่า “มันคงเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแน่ ๆ เลย

ตรงข้าม ในพระคัมภีร์ไม่เคยพูดเลยว่าความตาย, โรคร้าย, ความผิดบาป, ความทุกข์ทรมาน, ความพินาศ, หรือความเสียหายใด ๆ ที่เกิดกับมนุษย์จะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า หรืออย่างน้อยก็ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนในพันธสัญญาของพระองค์ กระบวนการไถ่บาปเป็นพยานหลักฐานได้อย่างดีว่าพระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใด “พินาศ” เลย (2 เปโตร 3:9) แต่พระองค์ตั้งใจแต่แรกจะให้เราทั้งหลายมีชีวิตที่เต็มไปด้วยพระพร และได้รับชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 10:10)

ชีวิตในโลกนี้ไม่ถาวรจากความผิดบาปของอาดัม ส่งผลถึงพงศ์พันธุ์ของเขาทั้งหมด แม้เราได้รับการไถ่บาปแล้วแต่เรายังมีข้อจำกัดอยู่นั้นคือการไถ่ชั่วนิรันดร์ยังไม่ได้มาถึง (โรม 8:22-23)

ภัยธรรมชาติ อุบัติเหตุจากข้อผิดพลาดหรือข้อจำกัดของมนุษย์ โรคร้ายที่เข้าเบียดเบียนร่างกายของเรา ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดกับชีวิตบนโลกนี้ ดังนั้นในฐานะผู้เชื่อเรามีชีวิตอยู่ระหว่างความจริงสองอย่างประการแรกคือพระเจ้าไม่ได้สร้างความพินาศหรือความตายเหล่านั้น ประการที่สองการเดินทางไปกับพระเจ้าไม่ได้หมายความว่า ชีวิตของเราจะปราศจากการทดลองในเรื่องเหล่านั้นเสียทีเดียว

เราไม่ได้เป็นทั้งพวกเชื่อมงายหรือพวกขาดความเชื่อที่จะไม่รับรู้ว่า “แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบากอย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน” (โยบ 5:7) การยอมรับมากเพียงนั้นไม่ได้เป็นการยอมรับให้กับปัญหาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เหมือนกับว่าไม่มีทางแก้ไขได้ ตรงข้ามการเสแสร้งว่าเมื่อได้รับการไถ่แล้วจะทำให้เราหลุดพ้นจากการทดลองทั้งปวงหรือทักษะในการเรียนรู้วิธีที่จะ “เชื่อ” จะทำให้ชีวิตของเราไม่ต้องเจอกับการทดลองเลย ล้วนเป็นความเชื่อที่นอกเหนือจากพระสัญญาของพระเจ้า

เราจะเจอกับการทดลองในเรื่องความเชื่อเสมอ เช่น ไม่สามารถถือเอาประโยชน์ที่พระเจ้าสัญญาไว้ได้ และเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นกับเราจะเกิดความสงสัยขึ้น แต่ในสมัยนี้ ผู้เชื่อที่มีสติปัญญาจะไม่รู้สึกว่าคุณลงโทษเมื่อชีวิตในบางช่วงต้องเผชิญกับปัญหา การคิดว่าต้องอยู่เหนือความยากลำบากทั้งปวงเป็นคุณสมบัติของผู้มีความเชื่อดี เป็นความคิดที่ผิดจุดเน้นของความเชื่อไม่ใช่ผลที่เกิด แต่เป็นแหล่งที่เกิด นั่นคือพระเจ้า

2. ในช่วงที่เรารู้สึกปวดร้าว ตกอยู่ในการทดลอง ความตาย ความลำบาก แทนที่จะต่อสู้กับความคิดเรื่องพระเจ้า เราควรใช้ช่วงเวลาเหล่านั้นเป็นโอกาสที่ทำให้เราใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงที่เราสามารถฝังรากฐานของความเชื่อให้ลึกขึ้น และค้นหาความรู้ของเราเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อให้ติดสนิทลึกซึ้งกับพระเจ้ามากขึ้น

เราจะทำได้อย่างไร เมื่อเราเผชิญกับความยากลำบาก เราต้องเริ่มด้วยการนำปัญหาของเราทูลต่อพระเจ้า พระองค์จะไม่ข่มขู่หรือโกรธเกี่ยวกับปัญหาและความสงสัยของเรา แต่การยอมแพ้กับสิ่งเหล่านั้น ไม่นำมันมาทูลต่อพระเจ้าเป็นการกระทำที่ผิด

เมื่อสะบาอูก ปรับทุกข์กับพระเจ้า (สะบาอูก 1:1-17) ว่า “ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่ หอคอยและมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า” (2:1) แต่พระเจ้ากลับใช้สะบาอูกเขียนว่า เมื่อเวลามาถึงพระเจ้าจะอวยพระพรมากมาย

แม้จะเจ็บปวดรวดร้าว สับสนวุ่นวายใจเพียงใด เราก็ดูจะไม่เล่นกับความเชื่อ ตรงข้ามเราต้องแสวงหาผู้ที่สร้างความเชื่อนั้น และเพราะพระองค์ไม่ได้เป็นผู้ทำให้เราเจ็บปวด ไม่ได้เป็นผู้ที่ทำให้เราเจอกับเหตุการณ์ร้าย ๆ พระองค์เองจึงไม่แตกต่างจากพวกเราที่ต้องเผชิญเหตุการณ์เหล่านั้น

ในช่วงเวลานั้น สติปัญญาจะไม่ปล้ำสู้ แต่เรียนรู้ที่จะพัก

ความเจ็บปวดจะอยู่เหนือจิตใจของผู้เชื่อเช่นเรา จนกว่าเราจะไปถึงต้นกำเนิดน้ำพุแห่งความเชื่อ คือไปยังหัวใจของพระเจ้า ดังนั้นเราต้องเรียนรู้ที่จะตอบสนองการเรียกร้องของความเชื่อ “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลาย หายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28)

พระธรรมตอนนี้ไม่ได้เป็นการหนีความจริง แต่เป็นการให้เรายอมรับความจริง ความพอเพียงที่ประทานให้ในชีวิตของเราไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้เราอยู่ได้อย่างอิสระตามลำพัง มันไม่ใช่ยาวิเศษรักษาสารพัดโรค แม้เราจะเติบโตและมีประสบการณ์กับพระคริสต์มาช่วงหนึ่งแล้ว แต่ศูนย์กลางของทุกชีวิตยังอยู่ที่พระองค์

อย่าผิดหวังหรือประหลาดใจเมื่อหลายครั้งในชีวิตที่เราต้องกลับไปพึ่งพระเจ้าได้ แม้เราไม่ยอมเข้าใจอะไรไม่ให้กับระบบระเบียบใด ๆ แต่พระเจ้าได้ก็ยังคงอยู่ที่นั่น จงแสวงหาพระเจ้าในที่สุดพระองค์จะทรงทำให้เราพอใจมากที่สุด

ผู้ที่สามารถเอาชนะความเจ็บปวดมาเข้าเฝ้าพระเจ้า พวกเขาจะรู้ว่าจะได้พบกับบุคคลผู้หนึ่งไม่ใช่พบกับอารมณ์หรือเหตุผลที่คิดเอาเอง เฉพาะพระพักตร์พระองค์นั้น ความสงสัยและคำถามต่าง ๆ จะหายไป ไม่ใช่เพราะพระองค์ตรัสตอบแต่เพราะพระองค์แผ่รัศมีเหนือพวกเขา ความเป็นบุคคลอันสง่างามของพระองค์ ทำให้ความเจ็บปวดจากการทดลองบรรเทาลง เพราะพระองค์ทำให้เรามองไปยังชีวิตนิรันดร์

พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “เราอยู่นี้แล้วจงเลิกกังวล เลิกคร่ำครวญได้แล้ว” แต่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ เราพบว่าพระองค์ทรงปรากฏเป็นจริงและเปี่ยมด้วยความรัก ความเป็นบุคคลที่เต็มด้วยพระเกียรติและความอดทนของพระองค์ทำให้โลกนี้ดูมีค่าไป

“มีที่แห่งหนึ่งเป็นที่สุขสงบ อยู่ใกล้ดวงใจของพระเจ้า” เป็นตอนหนึ่งของบทเพลงที่ได้รับ ความนิยมนตลอดกาลเมื่อพระเจ้าเรียกให้คนออกไปประกาศข่าวประเสริฐกับคนในยุคของเรา เราอาจ ต้องถูกเรียกอีกครั้งเพื่อจะได้พบกับที่ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับพระบิดา

3. เราไม่ควรให้ความผิดหวังมาบั่นทอนความสำนึกในการทรงเรียกของพระเจ้าให้ออกไป รักษาโรค สองสิ่งแรกที่พูดหรือสอนกันน้อยในหมู่พื้นเทคอสหรือคาริสเมติก คือเรื่องการทดลอง แม้ การตายด้วยโรคหรือคำอธิษฐานไม่ได้รับการตอบ เราก็จะ “อ้าง” ว่าเนื่องจากขาดความเชื่อ เราได้รับการ สอนถึงฤทธิ์เดชของความเชื่อมาตลอดจนมุมมองด้านอื่นของความเชื่อเดียวกันถูกมองข้ามไป

แน่นอน การแสวงหาพระเจ้าท่ามกลางการทดลองเป็นส่วนสำคัญของความเป็นคริสเตียนผู้กล้า ผู้เชื่อผู้ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ ผู้ประกาศแผ่นดินของพระเจ้าเราอาจเป็นทั้งคนที่ ยืนย่นในการอัศจรรย์ขณะเดียวกันก็ยอมรับได้เมื่อปราศจากการอัศจรรย์ การผสมผสานกันของความ เชื่อเชิงรุกกับเชิงรับจะทำให้เราได้รับชัยชนะ ความเชื่อที่จะได้รับทั้งการรับใช้ที่เข้มแข็งตามสัญญา และ เป็นไปตามพระวาจา เมื่อผู้เผชิญกับเหตุการณ์ไม่ถูกทำให้ไขว้เขวไปด้วยชัยชนะหรือการโจมตี

แล้วเรื่องความเชื่อ การรักษาฤทธิ์อำนาจ และแผ่นดินของพระเจ้าล่ะ? เราต้องมั่นใจว่าสิ่งที่พระเจ้า ได้เพิ่มเติมมากับของประทานในการได้ชั่ววินาทีคือพระสัญญาที่จะให้เราสามารถเห็นถึงพระพรที่ ได้เป็นทายาทในแผ่นดินของพระองค์ นอกนั้นยังมีพระธรรมและงานการรักษาซึ่งพระเยซูได้ตรัสไว้ว่า “เขาจะวางมือบนคนไข้ คนป่วยแล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” (มาระโก 16:18)

การปฏิเสธร่างนี้เท่ากับเป็นการปฏิเสธพันธกิจทั้งหมด ตามที่กล่าวถึงพระธรรมตอนนี้ พระ เยซูเองก็เป็นแบบอย่างในการรักษาและทรงสูงใจคนของพระองค์ให้กระทำด้วย ยิ่งกว่านั้นพระคัมภีร์ ใหม่มายังได้บันทึกไว้หลายแห่งและประวัติศาสตร์คริสตจักรได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูตั้งใจทำการรักษา โรคโดยผ่านทางคริสตจักรของพระองค์ต่อไปจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา

เมื่อมีผู้มีใจพร้อมจะรับงานรับใช้นั้น พระองค์ก็ยืนยันว่าจะทรงให้มีอยู่ (ยอห์น 14:12, มาระโก 16:20, ฮีบรู 13:8) เราจึงได้เห็นการรักษาการอัศจรรย์ การเตรียมการ หมายสำคัญ แต่ไม่ใช่ในทุก สถานการณ์

อย่างไรก็ตาม เราอาจเริ่มแก้ปัญหาโดยแสวงหาพระเจ้าด้วยการสรรเสริญก่อน ให้ความชื่นชม ยินดีในถ้อยคำแห่งการยืนยัน การรักษานั้นสมดุลกับการสรรเสริญเมื่อเกิดปัญหาหรือคำถามขึ้นถ้าเรา ไม่สามารถสร้างสมดุลได้ มันอาจเป็นปัญหาลูกถามใหญ่โตขึ้นในความคิดเกี่ยวกับ “ความเชื่อ” ของเรา หมายถึงความเชื่อของเราจะมุ่งหาผลที่ดีมากกว่ามุ่งความเชื่อในพระองค์”

ล้มเลิกการอธิษฐานรักษาโรค?

ผู้เชื่อที่ผิดหวังบางคนสรุปว่าเราควรหลีกเลี่ยงพันธกิจการรักษาโรคทั้งหมดเสียเลย พวกเขาพูดว่า “ให้เรื่องรักษาโรค และการอัศจรรย์เป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า อย่าอ้างถึงหรือเป็นพยาน หรือเชื่อการอัศจรรย์ใด ๆ นอกจากการไถ่บาป”

นั่นไม่ใช่คำตอบสำหรับผู้แสวงหาการอัศจรรย์แต่ต้องผิดหวัง เราควรเชื่อมั่นในพระวาทะของพระเยซูที่สั่งเราไปเปิดเผยพระธรรมแห่งชัยชนะและความหวัง พระองค์ได้ทรงเจิมเราให้เป็นทนายและเป็นทูตของแผ่นดินพระเจ้า และแผ่นดินของพระองค์เป็นอาณาจักรที่ได้รวมการรักษาและฤทธานุภาพการอัศจรรย์ พระองค์ยังทรงยอมสละพระองค์เองเป็นหลักฐานของความเป็นจริงแห่งแผ่นดินของพระเจ้าในโลกปัจจุบัน นั่นคือยืนยันถึงพระวาทะของพระองค์ที่ให้เราออกไปประกาศ

ในเวลาเดียวกัน อย่าลืมว่า วัตถุประสงค์ของบทความเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ไม่ได้เป็นทางออกสำหรับปัญหาทุกอย่างในโลก แต่เป็นการเผยถึงพระคัมภีร์ของพระองค์ที่พร่างพรมมาจากโลกอื่น เป็นที่ซึ่งเราจะไปอยู่กับพระองค์ตลอดไป

ดังนั้นเมื่อเราได้รับคำตอบในการอธิษฐาน เราต้องตระหนักว่าคำตอบที่ไม่สมบูรณ์ปรากฏเกือบทุกสถานการณ์ในการประกาศ

เมื่อมีการประกาศข่าวประเสริฐเราจะชื่นชมยินดีเมื่อมีผู้กลับใจ เราชอบใจกับจำนวนตัวเลขนักฟื้นของผู้กลับใจ แต่มีใครจะพูดว่า “เนื่องจากไม่ใช่ทุกคนที่จะรอด เราจึงไม่ควรเทศนารุนแรงนักในเรื่องการไถ่บาป” มีใครเคยพูดไหมว่า “ผมไม่เข้าใจว่าทำไมคนนั้นจึงไม่ได้รับความรอด สิ่งนี้ทำให้ความเชื่อในพระธรรมของพระเจ้าเริ่มสั่นคลอน” แน่แน่นอนยอมไม่มีใครพูดเช่นนั้น

ในกรณีเดียวกัน ผลของความเชื่อไม่ว่าความเชื่อที่เราประกาศหรือความเชื่อที่เราอ้างถึง) มีจุดศูนย์กลางที่จุดหนึ่งคือในพระคริสต์ “ความเชื่อ” ที่มีในความเชื่อเองนั้นไม่ใช่ความเชื่อ แต่เป็นความหลอกลวงของเนื้อหนัง ที่จะทำให้เกิดความผิดหวังและการถูกตำหนิที่ไม่เกิดผล

สวรรค์แห่งพระสัญญา

มุมมองสำคัญประการสุดท้ายคือสิ่งที่พระเจ้าต้องการมากที่สุดคือการนำคนของพระองค์ ที่เราจะสามารถอยู่กับพระองค์ตลอดไป ดังนั้น “มรดกกรรมแห่งธรรมิขชนของพระองค์ สำคัญในสายพระเนตรพระเจ้า” (สดุดี 116:15) สวรรค์ไม่ควรถูกลดอันดับมาเป็นเป้าหมายอันดับสอง

เมื่อการแสวงหาชัยชนะของเรา ทำให้การมีส่วนร่วมในชัยชนะนิรันดร์แห่งความเชื่อของเราลดน้อยลง มันก็ถึงเวลาที่จะประเมินลำดับความสำคัญในความคิดของเราใหม่แล้ว อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบัน ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับศักดิ์ศรีซึ่งจะ

เผยให้แก่เราทั้งหลาย” (โรม 8:18) พระสัญญาถึงความชื่นชมยินดีในสวรรค์สมควรสำแดงถึงความสำเร็จในความเชื่อของเราและแผ่นดินมีเหนือคำถามที่ยังฝังลึกในใจของเรา

เราอาจถูกผูกมัดโดยลัทธิความเชื่อได้ง่าย ๆ ด้วยความรักในทางโลก ปัญหาคือเราไปเห็นความสำคัญของสิ่งอื่นมากกว่าพระเยซู เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นเราต้องถวายเป็นอย่างเพื่อความสมบูรณ์พร้อมด้วยความชื่นชมยินดีและสิ่งที่จิตใจปรารถนาในการได้อยู่กับพระองค์ตลอดไป

ให้คริสตจักรเรียนรู้ที่จะร้องเพลงที่นิยมตลอดกาลเพลงนี้อีกครั้ง

เมื่อปัญหาและการทดลองผ่านไป

และข้าพระองค์ปลอดภัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ

เพียงแค่อุบัติพระองค์ที่ข้าบูชา

ขอเกียรตินั้นมีแต่ข้าพระองค์ตลอดไป

เมื่อมองดูพระพักตร์ เห็นพระสิริของพระองค์

และเกียรตินั้น, เกียรตินั้น

มีแต่ข้าพระองค์

สหายที่รัก ขณะที่เจมีกำลังร้องเพลงนี้อยู่ในกาลปัจจุบัน

เกี่ยวกับผู้เขียน

แจ็ก เฮย์ฟอร์ด เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของเดอะเชิร์ช ออน เดอะ เวย์ ในเมืองแวน นาสส์ รัฐแคลิฟอร์เนียและเป็นบรรณาธิการอาวุโสของวารสาร Ministries Today

“WHEN HEALING PRAYER SEEMS TO FAIL” BY JACK HAYFORD จากวารสาร MINISTRIES TODAY ฉบับเดือนกรกฎาคม – สิงหาคม 1992